

Arrest

nr. 179 177 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 september 2013 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 11 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 juli 2010 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 december 2009 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 18 augustus 2010 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 maart 2011 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 augustus 2010 onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Op 22 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 augustus 2010 ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing van 22 juli 2013 waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 augustus 2010 ongegrond wordt verklaard, die haar op 7 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.08.2010 bij onze diensten werd ingediend door:

[B.Z.] [...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 01.03.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt in zijn aanvraag 9-ter medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze medische gegevens op 18.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) en kwam tot de volgende conclusie: "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Marokko. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Marokko."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 7 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

*"In uitvoering van de beslissing van [B.E.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
[B.Z.] [...], nationaliteit Marokko*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.6. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 1 oktober 2013, een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 oktober 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 oktober 2013 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Inzake de beslissing van 22 juli 2013 waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard merkt de Raad ambtshalve op dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonst.

§ 2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonst.

§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74."

Voormelde bepaling is, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook van toepassing op *"aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet."*

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster zowel op 5 september 2013 als op 16 december 2013 een beroep heeft ingesteld tegen een beslissing die werd genomen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekster derhalve, behoudens indien zij haar belang aantoon, geacht afstand te doen van voorliggend beroep dat zij op 5 september 2013 instelde tegen de beslissing van 22 juli 2013 waarbij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Met toepassing van artikel 39/68-3, § 3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2016, opgenomen dat de kamervoorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is, zodat verzoekster in de mogelijkheid was om voorafgaand aan de terechtzitting te bepalen of zij nog een belang had bij het beroep dat is gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard, terwijl zij ook een beroep instelde tegen een beslissing van een latere datum waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde wetsbepaling als onontvankelijk werd afgewezen.

Ter terechtzitting is gebleken dat de beslissing waarbij verzoeksters derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard van 28 oktober 2013, waartegen verzoekster op 16 december 2013 een beroep instelde, werd genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing is dus louter genomen op grond van de vaststelling dat verzoekster haar derde aanvraag om machtiging tot verblijf steunde op een medische problematiek die voorheen reeds werd ingeroepen. Een toetsing aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdeling bepaalde omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen was dan ook niet aan de orde en werd niet doorgevoerd. Verzoekster geeft te kennen dat het gegeven dat zij een beroep instelde tegen een beslissing waarbij een latere aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet in casu niet toelaat te concluderen dat zij geen belang zou hebben bij de vernietiging van de voorgaande beslissing die werd genomen na een toetsing aan de in 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdeling bepaalde criteria. Indien deze toetsing niet correct zou zijn gebeurd of deze beslissing om een andere reden dient te worden vernietigd, dan bestaat immers de mogelijkheid dat haar aanvraag van 18 augustus 2010 alsnog dient te worden ingewilligd. Zij toont met deze uiteenzetting haar belang bij het beroep tegen de in voorliggende zaak bestreden beslissing van 22 juli 2013 waarbij haar tweede aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard aan. Er kan dan ook niet worden besloten dat verzoekster door het indienen van het beroep tegen voormelde beslissing van 28 oktober 2013 dient te worden geacht afstand te doen van het beroep tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 augustus 2010 ongegrond wordt verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder “de verplichting beslissingen afdoende te motiveren”, “de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier”, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Zij stelt ook dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

1.

De bestreden beslissing betreffende de verblijfsaanvraag om medische redenen acht de stelling “dat het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.” voldoende.

De bestreden beslissing baseert zich op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en verwijst naar het advies opgesteld door de arts-adviseur van 18.07.2013, waaruit zou blijken dat de aandoeningen geen reëel risico zouden inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in het land van herkomst, Marokko.

2. Het advies van de arts-adviseur stelt het volgende:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.08.2010.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

3. De bevoegdheid van de arts adviseur

De arts-adviseur heeft krachtens artikel 9 ter §1, vijfde lid de bevoegdheid om te onderzoeken, te beoordelen wat het reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit of wat het risico is op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, alsook de mogelijkheden zijn van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokkene verblijft en om de vermelde ziekte in het medisch getuigschrift te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De arts-adviseur en bijgevolg ook verwerende partij zijn onterecht tot de conclusie gekomen dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland van eisende partij en de aandoening derhalve geen ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

Eisende partij zal bij een terugkeer naar haar herkomstland niet de noodzakelijke behandeling kunnen genieten, wat een ernstig risico inhoudt en een indirecte directe bedreiging is voor haar leven of fysieke integriteit.

De bestreden beslissing moet dan ook worden geschorst en vernietigd, gezien de kennelijke inadequate motivering, in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 en de schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid en redelijkheid.

Er is sprake is van een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid nu de verwerende partij niet alle nuttige elementen in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing en dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Noch de bestreden beslissing, noch het advies van de arts-adviseur hebben onvoldoende rekening gehouden met de medische tegenindicatie om te reizen, namelijk het verhoogd risico in geval van terugkeer naar haar herkomstland, gelet op de onderbreking van de noodzakelijke medische zorgen, opvolging en behandeling in dat geval.

De bestreden beslissing is daarom absoluut niet op adequate wijze gemotiveerd en vertoont een formeel gebrek aan motivering, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980, gezien dit risico voor het leven/fysieke integriteit van de eisende partij niet werd betrokken in de beoordeling door de arts-adviseur en ook niet in de beoordeling door de bestreden beslissing.

De definitie in artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 vereist evenwel niet dat men zou aantonen dat de ziekte waaraan wordt geleden een directe bedreiging zou inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of dat er een ernstig actueel gevaar moet zijn voor de gezondheid om een mensonterende en vernederende behandeling uit te sluiten, gezien er in het artikel 9ter §1,1° ook wordt bepaald dat ook een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft in aanmerking komt om aanleiding te geven tot een machtiging tot verblijf.

De arts-adviseur beperkt zich tot het verengen van de definitie van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 door te eisen dat er sprake zou zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de eisende partij en dat het zou gaan om een aandoening die in niet in een bepaalde periode verholpen kon zijn geweest (zonder te weten of dit ook effectief het geval is), en dit in duidelijke tegenspraak met de uitdrukkelijke bepalingen van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, die niet enkel bepaalt dat het kan gaan over een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, maar ook om ziektes die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft.

Het is dan ook niet echt duidelijk waar de arts-adviseur zich precies op baseert om te beantwoorden aan de definitie van artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 dat er sprake zou moeten zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een ziekte die niet in een bepaalde tijdspanne verholpen kon zijn geweest, zonder bijkomende informatie hierover op te vragen en zonder te onderzoeken of adequate behandeling in het land van herkomst wel aan de orde is.

De arts-adviseur begaat duidelijk een kennelijke appreciatiefout en hanteert een verkeerde interpretatie van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, door geen rekening te houden met het feit dat de aandoeningen nog niet verholpen zijn, dat het ook kan gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Zoals hierboven reeds aangegeven heeft eisende partij in de aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het toegevoegd medisch attest duidelijk uiteengezet waarom zij meent dat de nodige behandeling niet beschikbaar en op zijn minst niet toegankelijk zal zijn in haar land van herkomst en dat zodoende een terugkeer een stopzetting van de behandeling zal tot gevolg hebben met als resultaat een ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand van eisende partij.

De stopzetting van de behandeling zal aan de orde zijn in geval van terugkeer met als gevolg de catastrofale gevolgen voor het leven en de fysieke integriteit van eisende partij, ..."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat uit de aangebrachte medische gegevens kan worden afgeleid dat verzoekster kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. De door verweerder aangestelde controlearts heeft daarnaast in dit advies – dat door verzoekster onvolledig wordt weergegeven – geduid dat in de voorgelegde medische stukken melding wordt gemaakt van minimale bloedafwijkingen, ademhalingsproblemen/hyperventilatie, een cervicobrachiaal syndroom en van een depressie/stress, doch dat de behandeling van deze gezondheidsproblemen louter symptomatisch is en hij van oordeel is dat een eventuele afwezigheid van een behandeling van deze problemen in verzoeksters thuisland niet kan leiden tot de conclusie dat zij, ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling, in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt. Voorts heeft hij uiteengezet dat de hypothyroïdie die werd vastgesteld wel dient te worden behandeld en heeft hij, met verwijzing naar bronnenmateriaal, toegelicht dat in Marokko de nodige artsen beschikbaar zijn om de opvolging van deze aandoening te verzekeren, dat er in dat land bloedtesten mogelijk zijn en dat de nodige medicatie ter behandeling van deze aandoening er beschikbaar is. Hij heeft ook aangegeven dat geenszins blijkt dat verzoekster volledig arbeidsongeschikt is en dat zij dus niet bij machte zou zijn om de kosten die zijn verbonden aan een medische behandeling in haar land van herkomst zelf te dragen middels een inkomen uit een tewerkstelling. Hij heeft hierbij benadrukt dat verzoekster eventueel een beroep kan doen op de International Organisation for Migration voor het verkrijgen van microkredieten en de ondersteuning bij de opbouw van een nieuw leven. Tevens heeft hij gewezen op het bestaan van een systeem van sociale zekerheid dat ook aan de economisch zwakkeren en de allerarmsten in Marokko de toegang tot gezondheidszorg garandeert. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad dient er tevens op te wijzen dat de verplichting om een beslissing afdoende te motiveren een verplichting is die voortvloeit uit de wet en dus niet als een beginsel van behoorlijk bestuur kan worden omschreven.

3.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonst dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Uit het advies van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer van 18 juli 2013 blijkt dat deze arts de beide situaties die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen in aanmerking heeft genomen. Hij heeft immers expliciet aangegeven dat hij van oordeel is dat de door verzoekster aangevoerde medische problematiek geen belemmering vormt om te reizen, dat hij de behandeling van een aantal medische problemen niet vereist acht en dat de behandeling voor hypothyroïdie in Marokko beschikbaar en voldoende toegankelijk is.

Verzoeksters uiteenzetting dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft verengd “door te eisen dat er sprake zou zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat het zou gaan om een aandoening die niet in een bepaalde periode verholpen kon zijn geweest” mist feitelijke grondslag en, gelet op voormelde vaststellingen, kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar betoog dat deze controlearts is voorbijgegaan aan het feit dat ook het gebrek aan een adequate behandeling voor een aandoening een reden kan vormen om een verblijfsmachtiging om medische redenen toe te staan.

Inzake de bewering van verzoekster dat de ambtenaar-geneesheer onvoldoende rekening heeft gehouden met de medische tegenindicatie om te reizen kan het volstaan op te merken dat deze controlearts duidelijk heeft aangegeven dat uit de door verzoekster aangebrachte medische stukken kan worden afgeleid dat zij kan reizen en dat de Raad in deze stukken nergens kan lezen dat de artsen die zij zelf consulteerde oordeelden dat een terugreis op zich naar Marokko niet kon zonder haar leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen. Verzoekster wijst nog op het risico op een onderbreking van de noodzakelijke medische zorgen en de nodige opvolging en behandeling. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoeksters behandeling bestaat uit de inname van medicatie, zodat niet kan worden gesteld dat zij onafgebroken medisch moet worden bijgestaan of dat zij permanent een bepaalde medische infrastructuur nodig heeft en hierdoor niet in staat is om terug te reizen naar haar land van herkomst en de ambtenaar-geneesheer een dienstig gegeven uit het oog zou hebben verloren bij zijn medische analyse.

Verzoekster stelt ook dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer onterecht tot de conclusie is gekomen dat de medische zorgen die zij nodig heeft beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst en licht toe dat zij bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd van 18 augustus 2010 heeft uiteengezet waarom zij meent dat de behandeling die zij nodig heeft er niet beschikbaar of toegankelijk is. Zij weerlegt hiermee de met overtuigingsstukken gestaafde vaststelling van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer niet dat de medicatie die zij nodig heeft ter behandeling van hypothyroidie in Marokko beschikbaar is. Uit deze stukken blijkt immers dat levothyroxine in Marokko kan worden verkregen, dat ook de vereiste bloedtesten in dat land kunnen worden doorgevoerd en dat er artsen met verschillende specialisaties zijn. Zij toont met haar betoog ook niet aan dat deze arts verkeerdelijk oordeelde dat zij in staat moet worden geacht om middels een tewerkstelling in een inkomen te voorzien dat haar moet toelaten om de kosten die zijn verbonden aan een medische behandeling te dragen en dat zij eventueel ook een beroep kan doen op het sociale zekerheidssysteem in Marokko.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of enige vorm van machtsoverschrijding blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Aangezien verweerder de eerste bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dit advies niet deugdelijk heeft voorbereid kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de verplichting om met alle nuttige elementen van het dossier rekening te houden worden vastgesteld.

3.1.2.5. De beschouwingen van verzoekster laten evenmin toe te besluiten dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.1.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door eerste de bestreden beslissing te nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht.

Zij stelt het volgende:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot medische regularisatie.

Dat indien de medische regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat de motieven opgesomd in dit bevel echter nergens vermeldt dat dit een gevolg is van de geweigerde medische regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot medische regularisatie (ongegrondheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven,

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de medische regularisatie of tenminste de weigering (ongegrondheid) ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie."

3.2.2. De Raad merkt op dat de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten twee duidelijk van elkaar te onderscheiden beslissingen zijn. Beide beslissingen werden immers genomen op basis van verschillende feitelijke vaststellingen en met toepassing van een verschillende rechtsgrond. De verwijzing naar twee arresten van de Raad die betrekking hebben op bestuurlijke beslissingen die zijn opgenomen in één akte – wat in casu niet het geval is – doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er dient daarenboven op te worden gewezen dat het standpunt dat in voormelde arresten werd ingenomen in strijd is met de huidige vaste rechtspraak van de Raad en de visie van de Raad van State (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

Het loutere feit dat in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2013 nergens wordt verwezen naar de beslissing van dezelfde datum waarbij verzoeksters tweede aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard leidt geenszins tot de conclusie dat de motivering van dit bevel om het grondgebied te verlaten door een gebrek is aangetast. Aangezien in dit bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk werd aangegeven dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en deze beslissing werd genomen omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van het vereiste visum kan geen schending van de formele motiveringsplicht worden vastgesteld.

Het motief dat aan de basis ligt van de tweede bestreden beslissing wordt ook niet betwist en vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve ook niet.

Verzoeksters standpunt dat indien de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd dit ook gevolgen heeft voor de tweede bestreden beslissing is verder niet dienend, aangezien de premisse waarvan verzoekster uitgaat zich niet voordoet.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van de formele of de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK